

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 676/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Mgr. et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou, Pod Donátom 5, Žiar nad Hronom, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/35/2022-257 z 27. apríla 2023 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/117/2023 z 26. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 8 ods. 1 dohovoru rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozsudkov a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v postavení žalovanej strany sporu vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7C/17/2020, v ktorom sa žalobkyňa domáhala určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Okresný súd rozsudkom č. k. 7C/17/2020-215 zo 17. decembra 2021 zriadil vecné bremeno v prospech vlastníka stavby tam špecifikovanej spočívajúce v práve vstupu, prechodu a prejazdu peši, osobným motorovým vozidlom, nákladným motorovým vozidlom cez parcelu registra „C“ č. 235/4 vo výmere 32 m², obec a katastrálne územie [REDACTED], vedenú

na [REDACTED] v rozsahu geometrického plánu a zaviazal žalobkyňu uhradiť sťažovateľke jednorazovú primeranú náhradu za zriadenie vecného bremena vo výške 214,95 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Okresný súd považoval za splnené všetky zákonné predpoklady vyplývajúce z § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka na zriadenie vecného bremena, keď vlastník stavby (súpisné číslo 297) nemá prístup k stavbe, prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť iným spôsobom nezaťažujúcim sťažovateľku ako vlastníčku susediacich nehnuteľností a skutočnosti, ktoré by vylučovali zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, neboli zistené. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 12Co/35/2022-257 z 27. apríla 2023 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I a II potvrdil, vo výroku III o nároku na náhradu trov konania zmenil tak, že stranám sporu náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie nepriznal a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Stotožňujúc sa skutkovým a s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, odvolací súd poukázal na právnu argumentáciu obsiahnutú v rozsudku okresného súdu. Osobitne sa v bodoch 11 až 16.3 vyjadril k podstatným odvolacím námietkam sťažovateľky týkajúcim sa tvrdenia, že nebolo možné zriadiť vecné bremeno z dôvodu, že sporný pozemok nie je príľahlý k stavbe vo vlastníctve žalobkyne, že súd prvej inštancie žalobe nemal vyhovieť, keďže žalobkyňa sa domáhala zriadenia vecného bremena v prospech vlastníka pozemku, nie stavby, že žalobkyňa má prístup k nehnuteľnostiam v jej vlastníctve prostredníctvom pozemku parcely č. 235/1, že správanie žalobkyne a jej rodiny proti sťažovateľke a členom jej rodiny je dôvodom na zamietnutie žaloby, ako aj tvrdenia o nedbalom nadobúdateľovi a nevykonaní sťažovateľkou navrhovaných dôkazov výsluchmi svedkov. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v kontexte aplikácie § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) prihliadol na sťažovateľkou označené správanie žalobkyne voči sťažovateľke, keď vyhodnotil, že prípadné priznanie trov konania úspešnej žalobkyňi by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dôvodiac nedostatočným odôvodnením rozhodnutí súdov oboch inštancií, nevykonaním navrhnutých dôkazov, ako aj nesprávnym právnym posúdením otázky dôvodnosti zriadenia vecného bremena. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 2Cdo/117/2023 z 26. júna 2025 rozhodol tak, že dovolanie zamietol a stranám nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Proti napadnutým rozsudkom podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej uvádza, že k porušeniu jej označených práv došlo z dôvodu, že konajúce súdy nerozhodovali v súlade s ústavnými princípmi, arbitrárne odmietli vykonať navrhnuté dôkazy a nesprávne aplikovali ustanovenia hmotného a procesného práva. V konkrétnostiach argumentuje:

a) Konajúce súdy nevykonali sťažovateľkou navrhnuté dôkazy, výsluchy svedkov, pričom v rozsudku súdu prvej inštancie absentujú kvalifikované dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie nepristúpil k vykonaniu navrhovaných dôkazov.

- b) V zápisnici z miestnej obhliadky, ako aj v znaleckom posudku absentujú údaje požadované sťažovateľkou, a to opis pozemku, na ktorom má byť zriadené vecné bremeno, jeho situovanie, technický stav, rozmery.
- c) V odôvodnení (bližšie nešpecifikovaného rozsudku, pozn.) absentuje presvedčivé vysporiadanie sa s rozhodujúcimi argumentmi.
- d) Sťažovateľke nebola poskytnutá súdna ochrana v zákonom predpokladanej kvalite zo strany krajského súdu, ako ani dovolacieho súdu tak, aby táto bola v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.
- e) O dovolaní sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne tým, že svoje právne závery riadne neodôvodnil a dostatočne a presvedčivo sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky. Napadnutý rozsudok dovolacieho súdu je nepresvedčivý a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom má byť predvídateľné rozhodnutie.
- f) Rozhodnutiami všeobecných súdov došlo k zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľky. Zriadenie vecného bremena predstavuje intenzívny zásah, ktorý musí byť odôvodnený princípom proporcionality a skúmaný v súlade s podmienkou *ultima ratio*. V danom prípade súdy nesprávne aplikovali § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď nevyhodnotili existenciu alternatívneho prístupu k nehnuteľnostiam žalobkyne. Takýto postup je v rozpore s judikatúrou najvyššieho súdu (sp. zn. 5Cdo/107/2019), ktorá vyžaduje úplné preskúmanie skutkového stavu a náležité odôvodnenie zásahu do vlastníckeho práva.
- g) Zriadenie vecného bremena umožňujúceho vstup (prechod) a prejazd cudzích osôb a osobných a nákladných motorových vozidiel cez pozemok sťažovateľky predstavuje zásah do nedotknuteľnosti obydlia, pričom ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 13/2000 z 10. júla 2001 uviedol, že zásah do obydlia môže súčasne predstavovať aj zásah do súkromného a rodinného života jednotlivca. Takýto zásah je prípustný len vtedy, ak je nevyhnutný a proporcionálny, čo v predmetnej veci absentuje.
- h) Konajúce súdy sa nesprávne právne vysporiadali s otázkou dôvodnosti zriadenia vecného bremena v prospech žalobkyne, keď z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa spolu so svojou rodinou má prístup k svojim nehnuteľnostiam prostredníctvom iného pozemku (parcela č. 235/1), a teda absentujú akékoľvek dôvody, na základe ktorých bolo potrebné zasiahnuť do vlastníckeho práva sťažovateľky.
4. V podaní doručenom ústavnému súdu 7. októbra 2025 samotnou sťažovateľkou bez právneho zastúpenia boli opísané skutkové okolnosti veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) a práva na nedotknuteľnosť obydlia (čl. 21 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky zamietnuté.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

7. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, v ktorom uplatnila dovolací dôvod zmätočnosti podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzila vadou podľa § 420 písm. f) CSP, a dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP) za judikatúrnej situácie uvedenej v § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

8. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti preskúmal dovolacie námietky sťažovateľky a zistil, že sa významne prekrývajú s argumentáciou sťažovateľky v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

9. Dovolací súd sa dovolaním sťažovateľky zaoberal a dospel k záveru, že dovolanie vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva na spravodlivý proces je síce prípustné, avšak je nedôvodné a vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci nie je prípustné, keďže nezodpovedá požiadavkám stanoveným v § 421 ods. 1 v spojení s § 431 až § 435 CSP. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu posudzovať rozhodnutie odvolacieho súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

10. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

11. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, resp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

12. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k posúdeniu rozsudku najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľky.

13. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že dôvody ústavnej sťažnosti poukazujú na úzku spätosť porušenia procesných práv (práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie) s porušením práv hmotnej povahy (základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku a základného práva na nedotknuteľnosť obydlia). Z uvedeného dôvodu ústavný súd posudzoval ústavnú sťažnosť bez toho, aby diferencoval súlad napadnutého rozhodnutia s právami procesnej povahy (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a právami hmotného charakteru (čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy a čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu).

14. Sťažovateľka v rámci predostretej sťažnostnej argumentácie formuluje vo vzťahu k napadnutému rozsudku dovolacieho súdu o zamietnutí jej dovolania v zásade jedinú výhradu týkajúcu sa nedostatku jeho náležitého a ústavne akceptovateľného odôvodnenia. Najvyššiemu súdu vyčíta, že sa dostatočne presvedčivo nevysporiadal s jej dovolacou argumentáciou, avšak bez toho, aby v ústavnej sťažnosti konkretizovala, ktoré podstatné výhrady ostali bez adekvátnej reakcie. Táto námietka je teda koncipovaná iba vo veľmi všeobecnej rovine.

15. Napriek uvedenému sa ústavný súd s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti oboznámil s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, pričom nemôže predmetnému tvrdeniu sťažovateľky prisvedčiť. Práve naopak, podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd zrozumiteľne, dostatočne a presvedčivo vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľky uplatnenými v jej dovolaní.

16. V súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom dovolací súd okrem iného uviedol, že z rozsudku súdu prvej inštalácie sú zrejmé podrobné dôvody, na základe ktorých žalobe vyhovel, a z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, ako vo veci rozhodol súd prvej inštalácie, obsah odvolania sťažovateľky, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštalácie a na tento účel aj doplnenie ďalších dôvodov, najmä precízne vysporiadanie sa s podstatnými odvolacími námietkami. Uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštalácie nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, preto vyhodnotil, že sťažovateľka nedôvodne argumentuje, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštalácie je nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý. Najvyšší súd poukázal na tie špecifické časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorých sa vyjadroval k odvolacej argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa tvrdenia o nemožnosti zriadenia vecného bremena z dôvodu, že nejde o príľahlý pozemok, o nesprávne požadovanom určení práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k pozemku, a nie k stavbe, o možnosti prístupu k nehnuteľnosti žalobkyne cez iný pozemok, ako aj správaní žalobkyne a jej rodiny k sťažovateľke

a taktiež tvrdenia o tzv. nedbalom nadobúdateľovi vrátane súvisiacich dôvodov, ktoré sa týkali odmietnutia ďalšieho dokazovania. Dovolací súd uviedol, že brojenie sťažovateľky podaným dovolaním proti skutkovému stavu zistenému nižšími súdmi a namietaná okolnosť nesprávne zisteného skutkového stavu či skutkových záverov v zásade vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP ani nezakladajú, navyše dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Najvyšší súd pripustil, že v rámci kontroly postupu súdu pri procese zisťovania skutkového stavu má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Najvyšší súd sa zaoberal aj námietkou nevykonania sťažovateľkou navrhovaného dokazovania a v danom kontexte poukázal na dostatočné vysporiadanie sa s otázkou navrhovaného dokazovania výsluchmi svedkov odvolacím súdom (body 15.1 – 15.3 rozsudku krajského súdu), pričom sa nestotožnil s tvrdeniami o absencii kvalifikovaných dôvodov na nevykonanie ďalšieho dokazovania na návrh sťažovateľky, keď, vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, je zrejma nadbytočnosť navrhovaných dôkazov pre meritórne rozhodnutie. Konštatoval tiež, že napriek tomu, že okresný súd vo svojom rozsudku neuviedol dôvody, pre ktoré sťažovateľkou navrhované dokazovanie výsluchmi svedkov odmietol vykonať, odvolací súd tento nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie konvalidoval, pričom konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu, a preto v tomto zmysle nemôže ísť o vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd tak v postupe odvolacieho súdu, pokiaľ išlo o hodnotenie skutkových zistení a potrebu dokazovania, nezistil porušenie procesných pravidiel Civilného sporového poriadku v odvolacom konaní, ktoré by mohlo mať za následok prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, a preto ho vo vymedzenom rozsahu vyhodnotil ako nedôvodné.

17. Najvyšší súd tiež dospel k záveru, že na podklade dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 CSP nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum, keďže dovolacia argumentácia sťažovateľky nezodpovedá požiadavkám stanoveným v § 421 ods. 1 v spojení s § 431 až § 435 CSP, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedla (konkrétnu) právnu otázku, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dostatočne neuviedla, ako ju riešil odvolací súd ani ako mala byť (konkrétna) právna otázka správne riešená. Poznamenal, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu, alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 431 až § 435 CSP. V tomto kontexte ozrejmil, že v podanom dovolaní sťažovateľka tvrdila, že konajúce súdy sa nesprávne právne vysporiadali s možnosťou zamietnutia žaloby o zriadenie vecného bremena z dôvodu nedbanlivostného správania osoby domáhajúcej sa zriadenia vecného bremena v prospech nehnuteľnosti, ku ktorej nie je možnosť prístupu, odkazujúc na výsledky dokazovania, na ktoré podľa nej nebolo prihliadnuté. Najvyšší súd konštatoval, že tieto skutočnosti nesmerujú k vymedzeniu dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 432 CSP v spojení

s § 421 ods. 1 CSP, ale skôr smerujú k námietke nedostatočného odôvodnenia, s ktorými sa však dovolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia vysporiadal. Poukázal pritom aj na precízne odôvodnenie rozsudku krajského súdu (body 11 – 16.3) vo vzťahu k sťažovateľkou aj v dovolaní uplatnenej argumentácii.

18. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľky vo vzťahu k obom uplatneným dovolacím dôvodom, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil a podporil aktuálnou judikatúrou súdnych autorít. Ústavný súd tak uzatvára, že nezistil žiaden zásah do označených práv sťažovateľky, ktorý by bolo možné z ústavného hľadiska označiť za neospravedliteľný. Iba skutočnosť, že sťažovateľka má na kvalitu odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu odlišný názor, resp. že výsledok konania nezodpovedá jej predstavám, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy ani práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, v ktorom najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom dospel k záveru o zamietnutí dovolania sťažovateľky, ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu